



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### De Conciliis Generalibus Approbatis Ac Reprobatis Breve Compendium.

Longo, Francesco

Romae, 1624

7. Constantinopolitanum I.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-10467**

CARIMINENSI. 81  
pore Sardicensis Concilij fe-  
cerant) eius gloriam obscu-  
rarunt. Vide Baronium, anno  
359. num. 27. 32. & seqq.

## De Concilio Constan- tinopolitano I.



Anno 381. celebra-  
tum fuit Conciliū  
Generale, & Oe-  
cumenicum Con-  
stantinopolitanum I. Conue-  
nerunt eò 150. Patres aucto-  
ritate Damasi Papę, & fauen-  
te Theodosio Imperatore Se-  
niore, vt apparet ex Syno-  
dica eiusdem Concilij ad Da-  
masum, & reliquos Occiden-  
tales Episcopos Romę congre-  
gatos: Et ex peruetusto Co-  
dice, qui in Vaticano, alijs-  
ue, qui in quibusdam Biblio-  
thecis extant, in quibus hæc  
scripta leguntur. *Sententiam*

Anno  
381.

D 5 de

de damnatione Macedonij, & Eunomij Damasus confirmari praecepit, etiam in sancta Secunda Synodo, quae praecepto, & auctoritate eius apud Constantinopolim celebrata est. Vide Baronium.

*Macedonianis quare Semiariani appellentur.*

Quia verò Synodus hæc celebrata est contra Macedonium, eiusque asseclas, qui Spiritum sanctum creaturam esse non Deum asseriebant, merito canon primus eos Semiarianos vocat. Nam cum Ariani Filium quoque cum sancto Spiritu inter creatas res numerarent, ac diuersam à Patris substantia naturam utrique tribuerent, Macedoniani, de Filio nihil opinati secus, sanctum Spiritum in ordinem creati operis redigere, ac tota Diuinitate eximere nitebantur.

*Semiarianorum genus alterum.*

Fuit & aliud Semiarianorum genus, qui cum utramque Filij, Spiritusque sancti personam

CONSTANTINOP. 83

nam inter creatas res non sicut Arius, & cæteri, sed alia quadam, minus ab ipsis explicata ratione constituerent, eo tantum, ne in Patre, propterea, quod genuisset, mutationis aliud, admittere cogerentur, easdem Verbi, ac sancti Spiritus personas, non Patri consubstantiales, sed tantum substantiæ similes esse assererent. Quæ igitur ad orthodoxam fidem spectantia in Nicæna Synodo promulgata sunt, ea primò rata, firmeque haberi: deinde omnes hereticorum errores anathemati subiectos esse, Synodus hæc sacrosancta decernit.

Ex omnibus notantur Eunomiani primò nominati: ab Eunomio Cyzici Episcopo sic nuncupati, qui iisdem cum Arrio, quin & pluribus, & grauioribus multò erroribus tenebatur, Filium quip

*Eunomia  
ni quare  
sic dicti*

D 6 pe

pe mutabilem, seruum & rebus omnibus Patri dissimilem constituebat, quique animum ad ipsius opiniones appullissent, eos, elatis in sublimē pedibus, capite in aquam demisso, demersione vna, contentus, rebaptizabat. Futura supplicia, gehennæq. cruciatum, nihil aliud, quam fabulas ad errorem hominum excogitatas esse nugabatur.

*Eudoxiani quare sic dicti.*

*Sabelliani à Sabellio sic nuncupati.*

Eudoxiani quoque ab Eudoxio, qui eadem opinionum prauitate infectus, Constantinopoli cum esset Episcopus, Eunomium Antistitem Cyzicenæ vrbi præfecerat, appellati. Idem, propterea quod Filio, ac Spiritui Sancto, spectata substantiæ ratione, nihil cum Patre simile intercedere vellent, Dissimiles nuncupati.

Notati etiam sunt hic Sabelliani, qui à Sabellio, quendam

dam Lybico, nomen accepere. Is Ptolemaidis, quæ vrbs in Pentapoli fuit Episcopus, concretionem quadam, coalitionemq. excogitata, tres hypostasies, in vnam substantiam, diuinitatemq. miscebat, ac vnam in Trinitate, tribus, licet, variâ nominibus, personam agnoscebat. Cùm vnum idemq. Numen, nunc Patris specie, nunc Filij, nunc Sancti Spiritus, idem alio alias habitu mutatum, sese mortalibus videndum exhibuisse contenderet.

*Sabellius distinctionem inter personas diuinus tollebat.*

Inde Marcellianorum, cui nomen Marcellius hæresiaracha dedit, hæresis quoq. damnata. Hic ex Ancyra Galatiæ vrbe transmissus, eiusdem postea vrbs Episcopus, & quidem Sabelliana peste infectus fuit.

*Hunc tamen excusat Ath. apol. 2. 59. Epiphani. hær. 71.*

Eodem Photiniani quoque (nomen ijs à Photino auctore) decreto iugulati. Porro Photinus ortus è Syrmio, mo-

*De hoc Epiph. hær. 71.*

re

*Pauli Sa-  
mosateni  
errores.*

re in eadem vrbe Episcopatus honore perfundus est. Sed iisdem cum Samosateno Paulo erroribus deprauatus, neque personarum in eadem hypostasi multipliciter admittebat, solumq. pro Deo, rerum omnium conditore ac parente, spiritum agnoscebat. Verbum quiddam esse prolatum extrinsecus, videlicet ipsum diuinæ mentis imperium, ipsi Deo ad rerum motionem, fabrili instrumentorum more deseruiens, opinabatur. In Christo nihil, præter hominem agnoscebat. Illi, Dei Verbum, non essentiale quidem, sed illud profectum tantummodo insedis: neque Christum aliud sui initium, quàm à Maria parente habuisse, asseuerabat, Nam, & hoc, & alia plura, conuitij plena, ac petulantia, Samosatenus ille Paulus effutiebatur quem

CONSTANTINOP. 87

quem depositione Synodus,  
Antiochena mulctauit. Suffe-  
cto Domino auctoritate Dio-  
nyfii Papæ. Euseb. lib. 7. c. 23.  
& 24.

Eadem postremò, quæ in cæ-  
teros, in Apollinaristas quoq.  
anathematis pœna constituta.  
Fuit Apollinaris, Loadicenæ,  
eius, quæ in Syria est, vrbis  
Episcopus; qui de sacro diui-  
ne Incarnationis mysterio pra-  
uè omnino, peruerseq. loque-  
batur. Si quidem filium Dei,  
corpus quidem anima infor-  
matum ex Deiparæ visceribus  
sibi adiunxisse fatebatur; ve-  
rùm, mentis, & rationis ex-  
pertem, quasi mentis locum  
Diuinitas expleret: & Christi  
Domini animam esse opinaba-  
tur. Ac proinde, & ab homi-  
nis perfectione Christum abes-  
se, & vnã in Salvatore natu-  
ram constare prædicabat. Vi-  
de in nostra Summa Concilio-  
rum



88 DE CONCILIO  
rum Sanctorum Apostolorum  
canonem quartum, & quadra-  
gesimum quintum : & Antio-  
chenæ Synodi tertium deci-  
mum, & vigesimum secun-  
dum. Omnes ergo hi Hære-  
tici, eorumq. hæreses in pri-  
mo Canone huius Synodi dam-  
nantur.

*Acta Syno-  
di Constā-  
tinop. quo  
ordine con-  
tinerunt.*

Acta verò Synodi, hoc or-  
dine contigerunt. Primò  
declaratum est, Maximum, ab  
Episcopis Aegyptijs Constan-  
tinopolitanæ Ecclesiæ Episco-  
pum ordinatum, Episcopali-  
bus muneribus hætenus fun-  
ctum, neque fuisse, neque esse  
Episcopum. De hoc sciendū,  
quod ipse fuit Aegyptius, Cy-  
nicorum sectam professus. Is,  
cum se ad Gregorium Theo-  
logum contulisset, imbutus ab  
eo fidei mysterij, ac postea  
baptizatus, demum etiam Cle-  
ro adscriptus, sãcto viro adeò  
familiaris fuit, vt ad mensē  
quo.

CONSTANTINOP. 89

quoque communionem ab eodem admitteretur. Postea, cum Patriarchalem Constantinopolitanæ sedis dignitatem concupijset, pecuniæ summam mittit Alexandriam sibiq. inde subornat Episcopos, quorum opera, suffragante etiam sibi ex Theologis intimis quodam, in optatæ Sedis fastigio collocaretur. Qui quidem cum in Ecclesia iam constitissent, nondum perfecte deprehensi, atq; à pijs hominibus eiectione, non propterea qui euehant; sed choraulæ domum ingressi, Maximum, quãuis irritò postea successu Patriarcham decernunt. Hunc ergo hominem huius Synodi Patres notauere, nec Episcopum esse aut fuisse, quippe contra leges dictum, nec vel quibus ordines contulisset, in clericorum numero habendos esse definiunt.

*Naz. Sor.  
di. lam. v.  
cat.*

Eun-

Eundem de Apollinaris hæresi conuictum, ideoque Ecclesiastico Canone priuatum asserit Theodoretus. Eiecto ab Ecclesia Maximo, ante perperam intruso, fideliumq. cœtu interdicto, communi Patrum calculo, probata, & confirmata est electio Gregorij Nazianzeni: atq; ita Constantinopolitanę Ecclesię schisma hoc sublatum fuit.

*Definitio  
pro Spiritu  
Sancti diuini-  
tate, & e-  
qualitate  
cum Pa-  
tre, & Fi-  
lio.*

Deinceps, de fide acturis Patribus, volumen Occidentali-um continens professionem illam fidei, quam Damasus ex Concilio Romano ad Paulum Episcopum Antiochenum misit, exhibitum fuit. Quo perleto, vnanimi consensu, pari- busq. votis contra Macedoniũ definerunt, Spiritum Sanctũ non seruum, sed Dominum esse, viuificantem omnium; ex Patre, & Filio coadorandum, & conglorificandum.

Ad

CONSTANTINOP. 91

Ad alias vero hæreses Euno-  
mianorum, Arianorum,  
& Semiarianorum condem-  
nandas, Nicænum fidei ortho-  
doxæ symbolum omnes sine  
cunctatione receperunt. Sed  
cùm in eo parcius de diuini-  
tatē Spiritus Sancti actum es-  
set, eo quod nulla tunc hære-  
sis ei aduersaria emerfisset,  
placuit S Synodo de Spiritus  
Sancti diuinitate ( vt olim de  
Filio in Nicæno Conc. factum  
fuerat ) aliqua addere, quibus  
aduersus oēs hæreticos eiusdē  
Spiritus Sancti vna, eademque  
cum Patre, & filio diuina sub-  
stantia prædicaretur, idemq.  
Dominus diceretur, quem  
seruum esse impij hæretici  
blasphemabant. Sic autem fi-  
dem professi sunt in can. 7.  
huius Conc.

*Credimus in vnum Deum  
Patrem omnipotentem, facto-  
rem celi, & terra, visibilium*

*&*

*Spiritum  
Sanctum  
seruum es-  
se impie  
asserbant  
hæretici.*

*Symbolū  
fidei in  
Conc. reci-  
tatum.*

& inuicibilium, Et in unum  
 Dominum Iesum Christum,  
 filium Dei unigenitum, ex Pa-  
 tre natum ante omnia secula  
 Deum de Deo, lumen de lu-  
 mine: Deum verum, ex Deo  
 vero, natum, non factum, O-  
 mousion Patri, hoc est, eius-  
 dem cum Patre substantia, per  
 quem omnia facta sunt. Qui  
 propter nos homines, & pro-  
 pter nostram salutem descen-  
 dit, & incarnatus est de Spi-  
 ritu Sancto ex Maria Virgi-  
 ne, humanatus est, & Crucifi-  
 xus pro nobis, sub Pontio Pi-  
 lato, & sepultus, & tertia die  
 resurrexit. Ascendit in ca-  
 los, & sedet ad dexteram Pa-  
 tris: & iterum venturus est  
 cum gloria iudicare viuos, &  
 mortuos, cuius regni non erit  
 finis. Et in spiritum sanctum  
 Dominum, & viuificantem,  
 ex Patre procedentem, cum  
 Patre, & filio coadorandum

&

CONSTANTINOP. 93

& conglorificandum, qui locutus est per Prophetas. Et in unā Catholicam, & Apostolicam Ecclesiam. Confitemur unum baptisma in remissionem peccatorum; & expectamus resurrectionem mortuorum. Et vitam futuri seculi. Amen.

Hoc Symbolum recitatum est coram Patribus huius Concilii, Chalcedonensis Act. 2. auditoq. eo, omnes Patres exclamauerunt. *Hæc omnium fides, hæc Orthodoxorum fides Omnes sic credimus.* Hoc etiam Symbolum recitatum est coram Patribus Concilii Generalis V. collat. VI. & coram Patribus Concilii Generalis VI. Act. 17. Illud quoque de verbo ad verbum Concilium Toletanum VIII. repetit cap. 1. statim initio, præmittens illud rebus omnibus definiendis. Quod & fecit Concilium

*Symbolum hoc à Pluribus Conciliis præbatur.*

lium Bracarense III. statim in  
limine. Deniq; Eugenius IV.  
hoc Symbolum Constantino-  
politianum in Concilio Floren-  
tino Græcis, & Armenis de-  
dit, vt ex decreto eiusdem  
liquet, ad calcem Concilij  
addito, cum illa aditione, *Ex  
Patre filioq.* declarandæ ve-  
ritatis gratia, & urgente ne-  
cessitate licitè, & rationabi-  
liter apposita.

*Symbolum  
hoc libel-  
lus fidei  
vocatur.*

Hunc libellum fidei, vt ipsi  
Patres appellant, epist. ad Da-  
masum, & Roman. Concilium  
apud Theodor. lib. 3. cap. 9. si-  
ue dixerimus symbolum, hu-  
mana deliberatione Sanctorū  
Patrum examinatum, atque  
decretum, tradit Niceph. lib.  
13. cap. 13. scriptum fuisse à  
Gregorio Nysseno Episcopo,  
quod recitatur in Concilio  
Chalcedonensi hoc titulo, *Sā.  
Etā fides, quam exposuerunt  
150. Patres, consona est sanctæ*

*Symb. Con-  
stantinop.  
à S. Greg.  
Nysseno  
scriptum.*



CONSTANTINOP. 95

*& magna Nicæna Synodo  
Credo, &c.*

Et cum Patres huius Con-  
cilij Constantinopolitani cap  
2. dicant, conseruandum esse  
Nicænum Symbolum, cum po-  
stea cap. 7. dictam fidei pro-  
fessionem emittunt, insinua-  
runt non nouum in substan-  
tia Symbolum edere. sed Nicæ-  
num explicatius tradere. Ex  
quo factum putatur, vt in  
seqq. Concilijs, fidei professio-  
nem, prout habetur in Conci-  
lio Constantinopolitano regi-  
strata, vocarunt Nicænam fi-  
liem, vt patet in Concilio  
Ephesino, & Chalcedonensi.

Eidem Symbolo decursu  
temporis additum est dogma  
speciale, exprimens processio-  
nem Spiritus Sancti etiam de  
Filio; & apponendam decre-  
uerunt Patres vocem illam,  
*Filioque*, quod quando factū  
sit, non constant, Manifestum  
est

*Symb. b. Cō-  
stantinop.  
idest est,  
quod Sym-  
bolum Ni-  
cænum.*

*Symb. Cō-  
stant quā  
do fuerit  
particula  
illa. filio-  
que.*



est autem ante VI. Synodum  
 generalem additam esse, non  
 surreptione, vt Græci men-  
 tiuntur, sed auctoritate Ro-  
 manæ Ecclesiæ in quodam  
 Occidentali Concilio, vt di-  
 cit S. Thomas 1.p.q. 36. art.  
 2. ad 2. Vel ab eadem Eccle-  
 sia Romana id factum puta-  
 tur, vt placet S. Bonaventuræ  
 in 1. Sen. d. 11. art. 1. q. 1. & in  
 1. p. q. 36. art. 2. Ad ipsam. n.  
 spectat dogmatizare, declara-  
 re, & addere omnia, quæ ne-  
 cessaria sunt pro instructione  
 suorum fidelium. Eò magis,  
 quia, vt dicit idem Seraphicus  
 Doctor, hoc non fuit, Symbo-  
 lum corrumpere, sed perfice-  
 re; vnde nec excommunica-  
 tionis sententiam à Concilio  
 latam incurrit, quæ non con-  
 tra perficientes, sed contra  
 corrumpentes data est. Vel di-  
 cendum cum S. Anselmo vt  
 idem S. Bon. quod Ecclesia  
 Ro-

*S. Bon. re.  
 sponso ad  
 Græcos pro  
 illo addita  
 mento, Fi-  
 liq.*

Romana potuit etiam nouum  
 Symbolum edere, cum pleni-  
 tudinem potestatis à Petro  
 Apostolorum Principe acce-  
 perit, & Caput, Magistraq.  
 omnium Ecclesiarum sit: vn-  
 de tanquam suprema potuit  
 absq. eo, quòd Græcos voca-  
 ret; asserere, statuere, & de-  
 cernere, Spiritum Sanctum  
 procedere etiam à Filio. Nam  
 postquã orta fuit hæresis, quæ  
 Spiritum Sanctum à solo Pa-  
 tre procedere asseribat; de-  
 buit Romana Ecclesia reme-  
 dium per explicationem ad-  
 hibere, vt errandi occasio-  
 nes tolleret. Vnde licet ante  
 determinationem, satis fue-  
 rit credere, Spiritum San-  
 ctum à Patre procedere; or-  
 ta tamen quæstione, multisq;  
 errantibus, necesse fuit reme-  
 dium adhibere. Quod etiam  
 Concilium Florentinum defi-  
 niuit his verbis: *Definimus*

E explici-

*Ecclesia  
 Romana  
 potest etiã  
 nouum  
 Symbolũ  
 edere, cũ  
 ad hoc po-  
 testatis ple-  
 nitudinẽ  
 habeat.*

explicationem illorum verborum (Filioq.) veritatis declaranda gratia, & imminente tunc necessitate, licite et rationabiliter Symbolo fuisse appositam. Sic autem ab Ecclesia Romana præfatum Symbolum proponitur, in Concilio Tridentino, sess. 3.

Symbol.  
quod ab  
Ecclesia  
Romana  
proponi-  
tur.

Credo in unum Deum Patrem omnipotentem, factorem cæli, & terræ, visibilium omnium, & invisibilium. Et in unum Dominum Iesum Christum, filium Dei unigenitum, Et ex Patre natum ante omnia secula. Deum de Deo, lumen de lumine: Deum verum, de Deo vero. Genitum, non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt. Qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit de cælis. Et incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine, & homo.

mo

mo factus est, Crucifixus etiā  
 pro nobis, sub Pontio Pilato,  
 passus, & sepultus est. Et re-  
 surrexit tertia die secundum  
 Scripturas. Et ascendit in ca-  
 lum, sedet ad dexteram Pa-  
 tris: & iterum venturus est  
 cum gloria iudicare viuos, &  
 mortuos, cuius regni non erit  
 finis. Et in Spiritum sanctum  
 Dominum, & viuificantem,  
 qui ex Patre, Filioq; procedit  
 Qui cum Patre, & Filio si-  
 mul adoratur, & conglorifi-  
 catur: qui locutus est per Pro-  
 phetas. Et unam sanctam,  
 Catholicam, & Apostolicam  
 Ecclesiam. Confiteor unum  
 baptisma in remissionem pec-  
 catorum; Et expecto resurre-  
 ctionem mortuorum. Et vi-  
 tam venturi seculi. Amen.

Hoc Symbolum vocat San-  
 cta Tridentina Synodus, Scu-  
 tum fidei, ac fundamentum fir-  
 mum, & vnicum, contra quod

*Symbolū  
 hoc est scu-  
 tum fidei.*

E 2 portæ.

portæ inferi numquam præua-  
lebunt.

*Addita-  
mentum  
illud filio-  
que, cur  
Ecclesia  
Romana  
diu non  
receperit.*

Est tamen hic magnopere  
animaduertendum, quòd Ro-  
mana Ecclesia antiquitatis te-  
nacissima, antequam addita-  
mentum illud, *Filioq;* in Sym-  
bolum referret, diutissime  
cunctata fuit. Scribit. n. Magi-  
ster in primo Sententiarum  
dist. 11. Leonem III. à Caro-  
lo Magno rogatum, vt verba  
prædicta ad Symbolum adde-  
rentur: & non modò id facere  
recusasse, verùm etiam illud  
ipsum absq; eo additamēto in  
argentea tabula exaratum,  
in altari post corpus B. Petri  
perpetuò custodiri voluisse, ne  
quibuslibet liberum esset, ali-  
quid ad Sanctum Symbolum  
superaddere. Postquam verò  
Hispani, Franci, & alii omnes  
Boreales populi, offendebātur,  
& periculum schismatis orie-  
batur, quòd Romana Ecclesia  
eam

CONSTANTINOP. 101  
eam doctrinam publicè confi-  
teri nollet quam ad proban-  
dos Catholicos, & constituen-  
dos Hereticos, Magnus Leo  
ante tot sæcula Hispaniarum  
Episcopis tradidisset. Placuit  
tandem Benedicto VII. huius  
nominis Romano Pontifici, vt  
idem Symbolum cum hoc eo-  
dem additamento Romæ in  
Ecclesia caneretur: idque ad  
petitionem Henrici Impe-  
ratoris. Cùm enim Romano-  
rum. Presbyteri ab Henri-  
co Imperatore interrogaren-  
tur, cur non post Euange-  
lium ( vt in alijs Ecclesijs fie-  
bat) Symbolum canerent; re-  
sponsum dedere, quod Roma-  
na Ecclesia non fuisset aliquan-  
do vlla hæreseos fece infecta:  
sed iuxta S. Petri doctrinam  
in soliditate Catholicæ fidei  
permaneret inconcussa. &  
ideo magis his necessarium ef-  
se illud Symbolum sæpius can-

*Romani  
Præsbyte-  
ri cur post  
Euange-  
lium, Gre-  
do, non ce-  
cinerint.*



tando frequentare, qui aliquando vlla hæresi labe potuerunt maculari. At Imperator Domino Benedicto Pape persuasit, vt ad publicam Missam illud decantaretur. Baron. anno 447. nu. 22. &c.

*Symbolū  
hoc in Oc-  
cidentalī  
Ecclesia à  
Damaso  
Papa non  
est inue-  
ctum.*

Graviter itaque aberrant, qui putant, ex Damasi Papæ decreto profectum, vt hoc Symbolum in Occidente intra missarum solemnias decantaretur. Nam auctoritate Ruffini in expositione Symboli, qui his temporibus scribebat, liquet, nullum aliud Romanam Ecclesiam in sacris ritibus nouisse, quàm Symbolum Apostolicum. Tantùm abest, vt id Damaso tribui possit, vt Toletanum III. Concilium profiteatur, se laudabilem illum vsum ab Orientali Ecclesia accepturum; ideo quòd Occidentalis Ecclesia hac consuetudine careret.

Post

CONSTANTINOP. 103

Post scriptum hunc fidei libellum, communi omnium Patrum sententia, Eunomianorum, Arianorum, aliorumq. hæreses cum suis Auctoribus, edito desuper Canone, damnatas fuisse, eorundem epist. Synodica ad Damasum, anno sequente scripta testatur.

Postea quæ ad mors Ecclesiæ reformandos pertinent, alia decreta addiderunt. Quibus omnibus absolutis, ad Theodosium Imperatorem Synodicam Epistolam transmiserunt, eo fine, ut fidem Imperatoris stabilem duraturam sibi oppignerarent. Demum, Synodum hoc modo absolutam, præsentis Episcopi sua subscriptione confirmarunt, & comprobarunt.

De Præsidente vero huius Concilii, hæretici contendunt, quod neque Romanus Episcopus,

*Præsides Cōcilij quis.*

E 4 pus,



pus, neque vlli eius Legati præfuerunt; Sed Nectarius Episcopus Constantinopolitanus. At contra hoc est, quia Nectarius in locum Gregorii se ipsum abdicantis, nondum successus fuerat. Vnde dicendum, vel Gregorium Nazianzenum Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopum, vel Meletium Antiochenum eidem præsidisse.

*Synodus hæc Oecumenica fuit.*

Fuit autem hæc Synodus Oecumenica: Damasus enim Pontifex, eam in iis, quæ sunt fidei approbaturus, nominat eam Oecumenicam: quia in id quòd Occidens, ac demùm vniuersa Ecclesia cum Romano Pontifice de Spiritus Sancti diuinitate sentiendum esse docebant, paribus votis, vnaque sententia omnes etiã Orientales ediderunt. Tantùm enim roboris, & firmitatis qualibet Synodus consequi solet

CONSTANTINOP. 105

folet, quantum auctoritatis illi Apostolica Sedes imper- tit. Cum itaque, Auctore Pho- tio in libello de Septem Syno- dis, Damasus non modò eam approbarit, verum etiam Oe- cumenicam nominet ipse, om- nesque posteri appellarint, Oecumenicam fuisse, dubium non est. Ex hoc ergo sic dicta est; non autem quod vniuer- saliter sit indicta, vocatiq. ad illam fuerint tam Orientales quam Occidentales Episcopi, adeoque Romanus Pontifex, saltim per Legatos interfu- erit. Res sic se habuit.

Imperator Theodosius (nò tamen sine Romani Pontifi- cis auctoritate, vt supra di- ctum est) occasione schisma- tis, quod in Ecclesia Constan- tinopolitana conflatum fue- rat à Maximo Cynico, qui il- lam Sedem inuaserat, Grego- rio Nazianzeno, vero illius

*Synodi ro-  
bur, & au-  
toritas ab  
Apostolica  
Sede ema-  
nat.*

et hinc  
et hinc  
in  
non  
non

*Concilium  
Constanti-  
nopolita-  
num I. un-  
de genera-  
lis nomen  
ac ceperit.*

*Orientalis  
Episcopi  
ad Conci-  
lium gene-  
rale Ro-  
mæ con-  
gregatum  
venire re-  
sunt.*

possessore, in suburbijs ægro-  
tante, vel sanè post Concilium  
Aquilienſe, Damasus cum Oc-  
cidentalibus Episcopis Syno-  
dum habens ob alias causas, &  
præſertim pro extirpanda he-  
reſi Macedonij, vt Synodus  
Orientalium Constantinopoli  
haberetur, cum Theodoſio  
per litteras egerat; quod Im-  
perator, etiam pro alijs Ec-  
cleſiæ neceſſitatibus interim  
ingruentibus executus eſt.  
Verùm cum poſtea Damaso  
cum Concilio Romano vide-  
retur Oecumenicum Conci-  
lium Romæ habendum eſſe;  
eòque etiam Orientales, qui  
iam tum Constantinopoli Cō-  
cilium celebrabant, ope Im-  
peratoris euocandos; accidit,  
vt Orientales in hac vocatio-  
ne difficiles ſe ſe probauerint;  
fortè quòd nonnulla à ſe noſ-  
ſent factitata, & decreta;  
quorum rationem in genera-  
lis

in  
de  
fe  
qu  
(  
G  
C  
re  
de  
di  
p  
ca  
in  
in  
ra  
S  
M  
li  
n  
r  
R  
a  
i  
l  
e  
r

CONSTANTINOP. 107

is Orbis iudicio coram Sede Apostolica, non facile essent reddituri; quale erat, quod accidit in amotione (sponte alioquin cedentis) Gregorij Nazianzeni à Sede Constantinopolitana, & subrogatione Nectarij, viri quidem boni, sed Neophytij, imò dum eligeretur, nondum baptizati; adeoque Ecclesiasticarum rerum non satis gnari: in summa, tanto oneri longè imparis. Item quòd admiserant in electione Flauiani in Sede Antiochena in locum Meletij, in contumeliam Paulini, veri Episcopi Antiocheni, iam olim creati à Lucifero Sedis Apostolicæ Legato. Res enim, probante id, & agente Concilio Antiocheno ita transacta erat inter Meletium, & Paulinum, vt qui ex duobus istis superstes alteri esset, solus, nullo alio de-

E 6 signa-

signato Episcopo, Antiochenam Sedem occuparet. Contigit, priorē mori Meletium, & contra Ecclesiastica decreta, præterito Paulino, subrogatus est defuncto Flavianus. Cuius electionem constat semper improbasse Damasum quamuis humaniùs cum electoribus egerit. Potuit & alia esse causa huius tergiuersionis, quòd Imperiali residentia noua Roma superbior, ægrius veteris Romæ prærogatiuam iam tum ferre cœpisset. Quicquid sit, alias ipsi in Synodica epistola excusationes obtendunt, quòd Ecclesiæ recens hæreticis adhuc præ foribus stantibus ademptæ, pastorum diuturnam absentiam non ferrent: quòd à suis coëpiscopis, qui in Prouincijs remãserant, non nisi Constantinopolim dimissi, quo etiam tantum Imperatoris

toris

CONSTANTINOP. 109

toris literis euocati essent ;  
adeoque Romanum iter suscipere , eis inconsultis , non possent : Consuli autem eos , breuitatem temporis non permittere . Suaserunt itaque Imperatori , & persuaaserunt satisfactum iri desiderio Damasi , & Synodi Romanæ , si ipsi similem Synodum celebrent Constantinopoli , quæ cum Romana , quasi in vnâ Oecumenicam coalescat , vtrò , citròque mutuis decretis transmissis , & hinc inde receptis , & probatis , quod eò faciliùs successum habuit , quòd Orientales in negotio fidei , Damasi literas adamussum sint sequuti , & tres ex suo ordine Episcopos Romam destinauerint , Eusebium , Cyriacum , & Priscianum : quo factum est , vt ea , quæ circa fidem Constantinopoli constituerant , Romanus Pontifex ,

&

& Occidentalium Romæ consistens Synodus approbauerit, & Oecumenicorum decretorum auctoritatem habere uoluerit, ut patet ex epistola Damasi ad Paulinum Episcopum Antiochenum, quam refert Theodoretus, lib. 5. hist. c. 10. quamuis perperam uocet Paulinum Episcopum Thessalonicenlem. Hoc ergo modo, quod neque ex forma, & ordine gestorum per se habuit Constantinopolitana hæc Synodus, Oecumenicæ nomen accepit: cum alioqui sui natura, Romana, quæ eodem tempore habebatur, potius fuerit Oecumenica dicenda, nisi eius acta intercidissent; præsertim cum ei non tantum prædicta trium Episcoporum ex Synodo Constantinopolitana missa fuerit legatio; sed conuenerint & alij ex Oriente Episcopi, inter quos fuit Paulinus Episcopus

An-

CONSTANTINOP. 111

Antiochenus, & celeberrimus ille scriptis, & sanctitate  
Diuus Epiphanius, Episcopus  
Constantiæ in Cypro; qui-

buscum venit etiam tunc san-  
ctus Hieronymus, qui de hac  
Romæ coacta Synodo scribens  
ad Principiam, epist. 16. me-

minit his verbis: *Cum Orien-*  
*tis, & Occidentis Episcopos*  
*ob quasdam Ecclesiarum dis-*  
*ensiones; Romam Imperia-*  
*les literæ contraxissent, &c.*

Omnibus his adde ex Theo-  
doreto, ubi supra c. 9. Theo-  
dosium Imperatorem nō tam  
indixisse Constantinopolita-

nam hanc Synodum, quam li-  
teras Pontificis Damasi, qui-  
bus Concilium indicebatur,  
ad Episcopos misisse. Sic enim

scribunt Episcopi congregati  
in illo Concilio ad Damasum  
Pontificem apud Theodore-

tum. *Mandato, inquit, li-*  
*terarum superiore anno à Ve-*  
*stra*

*S. Hieron.*  
*huic Con-*  
*cilio inter-*  
*fuit.*



*stra Reuerentia ad sanctiss. Imperat. Theodosium missarū ad iter dumtaxat Constanti-nopolim vsque faciendum nos preparauimus, Sic illi. Licet ergo Theodosius Concilium hoc indixerit; ex mandato ta-men Apostolicarum literarum indixit.*

## De Concilio Ephesi- no I.

Anno Do  
431



Nno 431. conuoca-  
tum fuit Conciliū  
Ephesinum I. au-  
toritate Celesti-  
ni Papæ, petente, & fauente  
Theodosio iuniore Imperato-  
re. Ad quem Cœlestinus in-  
ter alia sic scripsit: *Maior vo-  
bis fidei causa esse debet, quàm  
Regni, ampliusque pro pace  
Ecclesiarum clementia ve-  
stra debet esse sollicita, quàm  
pro*

*Cælestinus  
Papa ad  
Imp. opr  
Concili ce.  
celebrando  
scribit*